

Arrest

nr. 84 406 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 18 oktober 2011 blijkt dat hun vingerafdrukken werden genomen in Italië te Otranto op 2 oktober 2011 en dat zij aldaar een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 20 oktober 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoekers.

Bij gebrek aan antwoord van de Italiaanse asielinstanties wordt Italië op basis van artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een 'Tacit Agreement' van 13 december 2011 meegedeeld aan de Italiaanse instanties.

Op 7 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Met betrekking tot eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. H.

geboren te Herat, op (in) (...)1983

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.c en 20.1.c Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003

Betrokkene heeft op 18/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart dat hij een dag eerder in België is aangekomen. Betrokkene verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 19/10/1983.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 02/10/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds een asielverzoek had ingediend in Italië. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 18/10/2011 dat hij Afghanistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat hij nergens asiel heeft gevraagd, maar geeft wel toe dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië. Betrokkene beweert dat hij er niet bewust asiel heeft gevraagd. Uit het Eurodacverslag blijkt echter dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd op 02/10/2011. Betrokkene verklaart dat hij slechts 4 à 5 dagen in Italië was en vervolgens doorreisde naar België. Betrokkene vroeg op 18/10/2011 asiel aan samen met zijn vrouw H. A. en hun minderjarige dochter.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 20/10/2011 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 03/11/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 20.1.c van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 04/11/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 13/12/2011.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt betrokkene dat hij zich omwille van hun problemen niet veilig voelde in Italië. Betrokkene wordt hierbij meer uitleg gevraagd. Hij antwoordt slechts dat hij sjiit is en zijn vrouw soenniet en ze zich niet veilig voelden in Italië. Ze wilden gewoon verder reizen.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient vooreerst te worden benadrukt dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als volwaardig lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen.

De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimum normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties. Op basis van de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor, kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

In een schrijven gericht aan onze diensten dd 17/11/2011 en een schrijven dd 08/11/2011 vraagt Meester Robert, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene, dat België zich bevoegd verklaart voor de asielaanvraag. Hij stelt dat een terugkeer naar Italië zou leiden tot een schending van art 3 EVRM. Meester Robert haalt ter ondersteuning van zijn verzoek meerdere rapporten en arresten aan.

Meester Robert verwijst naar drie rapporten (Proasyl, "The Living Conditions of Refugees in Italy", 28 February 2011; Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011) om aan te tonen dat er momenteel een opvangcrisis heerst in Italië hetgeen zou leiden tot een schending van art 3 EVRM indien betrokkene met zijn gezin met zeer jong kind aan Italië zou worden overgedragen. Uit de twee meest recente aangehaalde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met zeer jonge kinderen) voorrang krijgen. Er wordt evenwel gesteld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de opvangcapaciteit onder druk zet en als dusdanig waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen zal aantasten. Echter, dit is een hypothese louter gebaseerd op veronderstellingen. Er zijn momenteel geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat dit momenteel inderdaad het geval is voor personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aankomen in Rome of Milaan. Een kopie van dit rapport (stuk 1) werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Meester Robert verwijst meermaals naar de precaire situatie van het jonge kind van betrokkene en wijst vooral op de gezondheidsproblemen die het kind zou hebben. Hierbij wordt vermeldt dat het kind reeds drie keer in één week naar het ziekenhuis moest. Echter, indien de medische situatie van het kind dusdanig ernstig is, kan op zijn minst verwacht worden dat voor de beslissing relevante medische attesten aan het dossier zouden worden toegevoegd. Echter, in het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische attesten aanwezig die de verklaringen betreffende de gezondheidstoestand van het kind staven. Op 07/02/2012 legt betrokkene wel een verklaring van hospitalisatie voor (dd 27/01/2012) waaruit blijkt dat het kind van 03/12/2011 tot 07/12/2011 gehospitaliseerd was. Dit attest toont weliswaar wel aan dat het kind gehospitaliseerd werd, maar zegt niets over de ernst van de aandoening, noch over eventuele nodige nazorg. Aldus beschikken de Belgische autoriteiten niet over concrete gegevens die toelaten enige uitspraken te doen over de gezondheidstoestand van het kind, noch te oordelen dat het kind daadwerkelijk specifieke medische zorgen nodig heeft die in Italië niet beschikbaar of niet toegankelijk zouden zijn. De Belgische autoriteiten hebben evenmin redenen om aan te nemen dat het kind zich niet in het bijzijn van de ouders zou kunnen begeven naar het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien

stelt de moeder H. A. tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 18/10/2011 dat haar dochter S. geen problemen heeft.

Betrokkene brengt aldus geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-IJ-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land van herkomst vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart last te hebben van rugpijn en slapeloosheid. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c en art. 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Met betrekking tot tweede verzoekster:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. A.

geboren te Herat, op (in) (...)1991

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.c en 20.1.c Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003

Betrokkene heeft op 18/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart dat zij een dag eerder in België is aangekomen. Betrokkene verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 24/02/1991.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 02/10/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds een asielverzoek had ingediend in Italië. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 18/10/2011 dat zij Afghanistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat zij nergens asiel heeft gevraagd, maar geeft wel toe dat haar vingerafdrukken werden genomen in Italië. Betrokkene beweert dat zij er geen asiel wou aanvragen. Uit het Eurodacverslag blijkt echter dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd op 02/10/2011. Betrokkene verklaart dat ze slechts 4 à 5 dagen in Italië was en vervolgens doorreisde naar België. Betrokkene vroeg op 18/10/2011 asiel aan samen met haar man S. H. en hun minderjarige dochter.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 20/10/2011 op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 03/11/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 20.1.c van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor

op 04/11/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene en haar minderjarige dochter over te nemen en hun asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 13/12/2011. Ook haar man is het voorwerp van een tacit agreement met Italië.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, antwoordt betrokkene dat zij zich niet veilig voelde in Italië. Het was niet ver genoeg.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient vooreerst te worden benadrukt dat Italië de Conventie van Genève in 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als volwaardig lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen.

De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 Januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 20 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties. Op basis van de verklaringen van betrokkene tijdens het verhoor, kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

In een schrijven gericht aan onze diensten dd 17/11/2011 en een schrijven dd 08/11/2011 vraagt Meester Robert, in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene, dat België zich bevoegd verklaart voor de asielaanvraag. Hij stelt dat een terugkeer naar Italië zou leiden tot een schending van art 3 EVRM. Meester Robert haalt ter ondersteuning van zijn verzoek meerdere rapporten en arresten aan.

Meester Robert verwijst naar drie rapporten (Proasyl, 'The Living Conditions of Refugees in Italy', 28 February 2011, Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), 'The Italian approach to asylum: System and core problems', April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, 'Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees', Berne and Oslo, May 2011) om aan te tonen dat er momenteel een opvangcrisis heerst in Italië hetgeen zou leiden tot een schending van art 3 EVRM indien betrokkene met zijn gezin met zeer jong kind aan Italië zou worden overgedragen. Uit de twee meest recente aangehaalde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), 'The Italian approach to asylum; System and core problems'. April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, 'Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees', Berne and Oslo, May 2011), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), 'The Italian approach to asylum; System and core problems'. April 2011) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met zeer jonge kinderen) voorrang krijgen. Er wordt evenwel gesteld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de opvangcapaciteit onder druk zet en als dusdanig waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen zal aantasten. Echter, dit is een hypothese louter gebaseerd op veronderstellingen. Er zijn momenteel geen concrete aanwijzingen die erop wijzen

dal dit momenteel inderdaad het geval is voor personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aankomen in Rome of Milaan. Een kopie van dit rapport werd in bijlage (stuk 1) toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Meester Robert verwijst meermaals naar de precaire situatie van het jonge kind van betrokkene en wijst vooral op de gezondheidsproblemen die het kind zou hebben. Hierbij wordt vermeldt dat het kind reeds drie keer in één week naar het ziekenhuis moest. Echter, indien de medische situatie van het kind dusdanig ernstig is, kan op zijn minst verwacht worden dat voor de beslissing relevante medische attesten aan het dossier zouden worden toegevoegd. Echter, in het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische attesten aanwezig die de verklaringen betreffende de gezondheidstoestand van het kind staven. Op 07/02/2012 legt betrokkene wel een verklaring van hospitalisatie voor (dd 27/01/2012) waaruit blijkt dat het kind van 03/12/2011 tot 07/12/2011 gehospitaliseerd was. Dit attest toont weliswaar wel aan dat het kind gehospitaliseerd werd, maar zegt niets over de ernst van de aandoening, noch over eventuele nodige nazorg. Aldus beschikten de Belgische autoriteiten niet over concrete gegevens die toelaten enige uitspraken te doen over de gezondheidstoestand van het kind, noch te oordelen dat het kind daadwerkelijk specifieke medische zorgen nodig heeft die in Italië niet beschikbaar of niet toegankelijk zouden zijn. De Belgische autoriteiten hebben evenmin redenen om aan te nemen dat het kind zich niet in het bijzijn van de ouders zou kunnen begeven naar het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien stelt betrokkene tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 18/10/2011 dat haar dochter S. geen problemen heeft.

Betrokkene brengt aldus geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende Internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land van herkomst vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c en art. 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen vertalen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Op 16 februari 2012 vorderen verzoekers bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 75 440 van 17 februari 2012 wordt de vordering verworpen.

Op 22 februari 2012 vragen verzoekers aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) om bij voorlopige maatregel de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te schorsen met toepassing van artikel 39 van het reglement van het Hof.

Op 23 februari 2012 wordt door het EHRM aan de Belgische overheid gevraagd om verzoekers voorlopig niet te repatriëren.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en van de artikelen 13, 14, 15 en 18 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Uit de arresten M.S.S. tegen Griekenland en België van 21.1.2011 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en N.S v Secretary of State of the home Department en M.E. e.a. v. Refugee Applications. Commissionner Minister for Justice, Equality and law Reform van het Europees Hof van Justitie van 21.12.2011 blijkt dat de lidstaten toepassing moeten maken van artikel 3.2 van de verordening en zich dus bevoegd moeten verklaren, wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 2003/343 ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

De toestand van verzoekers is helemaal vergelijkbaar met de toestand die aanleiding gaf tot het arrest 74.623 van 3.2.2012 van uw Raad, met het verschil dat verzoekers een jong kind hebben, van wie geweten is dat hij één week in december gehospitaliseerd moest worden.

Aangezien de toegang tot medische zorgen voor asielzoekers in Italië, zoals beschreven in de brief die aan tegenpartij op 8.12.2012 gestuurd werd, hoogst problematisch is, vormt dit een bijkomende reden om te denken dat verzoekers in Italië een reëel risico zouden lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen.

Voor het overige verwijzen verzoekers integraal naar punt 3.3.2.2.5.2. van het hogervermeld arrest, dat op hen volledig van toepassing is: .

"In de mate in de bestreden beslissing wordt gesteld dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte en dit niet automatisch betekent dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij zich niet de minste moeite heeft getroost om te onderzoeken wat de concrete invloed is voor de situatie van de asielzoekers in Italië door de "uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten". Uit de lezing van de algemene informatie die verzoekende partij bij het verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat, wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijk zal terechtkomen bij haar terugkeer naar Italië, zij haar stelling in deze stand van het geding, waarin geen andere objectieve en actuele informatie is. toegevoegd waaruit blijkt dat verwerende partij een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gepleegd, aannemelijk maakt. De algemene informatie door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegd, tonen in deze stand van het geding op voldoende wijze aan dat er actueel in Italië ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden.

Niettegenstaande persberichten en/of algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te tonen dat er een schending is van artikel 3 EVRM, lijkt het in casu dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing en waarin zij verwijst naar de verantwoordelijkheid van Italië inzake de behandeling van de asielaanvraag, niet afdoende rekening heeft gehouden met de precaire situatie van de asielzoekers sinds de gebeurtenissen in Noord-Afrika.

Verzoekende partij wijst er verder terecht op dat aangezien de Italiaanse autoriteiten nalieten te antwoorden op het terugnameverzoek er ook geen formeel akkoord is van de Italiaanse autoriteiten waaruit (impliciet) kan afgeleid worden dat zij een passende opvang zal krijgen.

Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben. Het middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 aanvoert, in deze stand van het geding ernstig".

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissingen, naast artikel 3 EVRM, artikel 3.2 van de verordening 2003/343 samen gelezen met artikelen 13, 14, 15 en 18 van de richtlijn 2003/9 schendt.

Uw Raad oordeelde het middel als ongegrond omdat "Uit de twee meest recente aangehaalde rapporten (...), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin 2-verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om hun eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft, dan wel dat deze opvang

*in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (NOAS) (...) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin 2-verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met zeer jonge kinderen) voorrang krijgen". **

Die redenering kan om drie redenen niet gevolgd worden.

Ten eerste heeft uw Raad amper drie dagen na het hierboven vermeld arrest in een arrest 75.472 van 20 mei 2011 een middel genomen uit de schending van artikel 3 EVRM in een gelijkaardige toestand ernstig verklaard.

Ten tweede blijkt het door het arrest geciteerde motivatie van de bestreden beslissing geen exacte weergave van de inhoud van de verslagen. Het verslag van de "Schweizerische flüchtlingshilfe" vermeldt immers op pagina 18 dat de Italiaanse cel Dublin zoveel aanvragen tot overname ontvangt dat die cel van veruit onvoldoende middelen heeft om die gevallen te behandelen. Er werd aan de organisatie vermeldt dat de Italiaanse cel Dublin vroeg de kwetsbare vluchtelingen niet terug naar Italië te sturen.

Op dezelfde wijze vermeldt het verslag van NOAS dat er in praktijk een ernstig tekort aan opvangmogelijkheden was en dat dit als gevolg had dat kwetsbare mensen aan hun eigen lot overgelaten waren.

Ten derde dateert de informatie van april 2011 terwijl de arresten van 3 februari 2012 en 20 februari 2012 van Uw Raad een grote toename van de aanvragen vermeldt als gevolg van de Arabische lente, met als gevolg dat de Italiaanse Staat niet in staat is om zijn verplichtingen ten aanzien als gevolg van de richtlijn 2003/9 na te leven.

De door uw Raad hernomen informatie met betrekking tot de Italiaanse opvangcapaciteit is ook volledig in strijd met het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in geval van kwetsbare profielen de uitwijzing naar Italië geschorst heeft. Verzoekers verwijzen op dit punt naar de mededelingen van het Hof in de dossiers N. H. tegen Oostenrijk en Italië, nr 53852/11 van 26 augustus 2011, AE tegen Verenigd Koninkrijk, aanvraag nr 63.388/11, EA tegen Duitsland, aanvraag nr 74.208/11 en ANA tegen Finland, 7.773/11, van 17 november 2011."

2.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd

Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekers betogen dat hun toestand helemaal vergelijkbaar is met de toestand dat aanleiding gaf tot het arrest 74 623 van 3 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met het verschil dat zij een jong kind hebben dat gedurende één week is gehospitaliseerd in december 2011.

Het arrest waarnaar verzoekers verwijzen, betreft een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid. In dit arrest nr. 74 623 wordt het middel ernstig bevonden in essentie omdat *“verwerende partij zich niet de minste moeite heeft getroost om te onderzoeken wat de concrete invloed is voor de situatie van de asielzoekers in Italië door de “uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten”*. In tegenstelling tot de beslissing dat het voorwerp was van het arrest nr. 74 623 heeft *in casu* verwerende partij zich wel degelijk de moeite getroost om te onderzoeken wat de concrete invloed is voor de situatie van de asielzoekers in Italië, en meer bepaald met betrekking tot asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening dienen terug te keren. Dezelfde opmerking geldt overigens voor het arrest nr. 75 472 van 20 februari 2012 van de Raad waarnaar verzoekers eveneens verwijzen. Bijgevolg kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat hun zaak volledig gelijkaardig is als in de arresten waarnaar zij verwijzen en waarin een schorsing is bevolen. In de bestreden beslissingen wordt immers het volgende gemotiveerd:

“Uit de twee meest recente aangehaalde rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum; System and core problems”. April 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on

Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan evenwel worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Het meest recente rapport (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum; System and core problems". April 2011) vermeldt bovendien dat gevallen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog in behandeling is, over het algemeen wel een plaats toegekend krijgen na aankomst in Rome of Milaan. Bovendien blijkt uit het rapport dat kwetsbare groepen (waaronder dus gezinnen met zeer jonge kinderen) voorrang krijgen. Er wordt evenwel gesteld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de opvangcapaciteit onder druk zet en als dusdanig waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen zal aantasten. Echter, dit is een hypothese louter gebaseerd op veronderstellingen. Er zijn momenteel geen concrete aanwijzingen die erop wijzen dat dit momenteel inderdaad het geval is voor personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening aankomen in Rome of Milaan. Een kopie van dit rapport werd in bijlage (stuk 1) toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

Verzoekers menen dat de toegang tot de medische zorgen voor asielzoekers hoogst problematisch is, hetgeen een "bijkomende reden (vormt) om te denken dat verzoekers in Italië een reëel risico zouden lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen".

De Raad dient opnieuw te verwijzen naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen, met name: "Meester Robert verwijst meermaals naar de precaire situatie van het jonge kind van betrokkene en wijst vooral op de gezondheidsproblemen die het kind zou hebben. Hierbij wordt vermeldt dat het kind reeds drie keer in één week naar het ziekenhuis moest. Echter, indien de medische situatie van het kind dusdanig ernstig is, kan op zijn minst verwacht worden dat voor de beslissing relevante medische attesten aan het dossier zouden worden toegevoegd. Echter, in het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische attesten aanwezig die de verklaringen betreffende de gezondheidstoestand van het kind staven. Op 07/02/2012 legt betrokkene wel een verklaring van hospitalisatie voor (dd 27/01/2012) waaruit blijkt dat het kind van 03/12/2011 tot 07/12/2011 gehospitaliseerd was. Dit attest toont weliswaar wel aan dat het kind gehospitaliseerd werd, maar zegt niets over de ernst van de aandoening, noch over eventuele nodige nazorg. Aldus beschikten de Belgische autoriteiten niet over concrete gegevens die toelaten enige uitspraken te doen over de gezondheidstoestand van het kind, noch te oordelen dat het kind daadwerkelijk specifieke medische zorgen nodig heeft die in Italië niet beschikbaar of niet toegankelijk zouden zijn. De Belgische autoriteiten hebben evenmin redenen om aan te nemen dat het kind zich niet in het bijzijn van de ouders zou kunnen begeven naar het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien stelt betrokkene tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 18/10/2011 dat haar dochter S. geen problemen heeft."

De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissingen vooreerst vaststelt dat het de Italiaanse autoriteiten toekomt om verzoekers' asielaanvraag te behandelen. Waar verzoekers medische elementen aanhalen met betrekking tot hun kind, onderzoekt verweerder deze elementen met het oog op de reis die verzoekers en hun dochter dienen te maken naar Italië. Verweerder stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat hun dochter is gehospitaliseerd van 3 december 2011 tot 7 december 2011. Het medisch attest vermeldt evenwel niets over de ernst van de aandoening, de (on)mogelijkheid om te reizen, noch over een eventuele nodige nazorg. Het administratief dossier bevat geen andere stukken, betreffende de medische toestand van het kind, dan het medisch attest waaruit blijkt dat het is gehospitaliseerd van 3 december tot 7 december 2011. Ter terechtzitting wordt evenmin bijkomende of actuele informatie medegedeeld. Aldus is het besluit van verweerder in de bestreden beslissingen dat hij niet beschikt over concrete gegevens die toelaten enige uitspraak te doen over de gezondheidstoestand van het kind of te oordelen dat het kind daadwerkelijk specifieke medische zorgen nodig heeft die in Italië niet beschikbaar of niet toegankelijk zouden zijn, kennelijk redelijk en in de feiten juist. Verzoekers laten na aan te tonen dat er redenen zijn om aan te nemen dat het kind zich niet, in bijzijn van zijn ouders, kan begeven naar het land verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkenen. De Raad dient vast te stellen dat er geen elementen aanwezig zijn in het administratief dossier, noch in de bijlagen van het verzoekschrift, die aantonen dat verzoekers en

hun dochter niet in staat zijn te reizen naar Italië. Aangezien actueel geen gezondheidsproblemen worden aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Het feit dat verweerder geen gebruik maakt van de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule voorzien in de Dublin-II-Verordening heeft dan ook niet tot gevolg dat het kind en de ouders worden onderworpen aan een risico tot foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Italië, nu niet wordt aangetoond dat hun dochter ernstig ziek is en/of niet in staat is te reizen naar Italië.

Verzoekers citeren uit het arrest nr. 75 440 van 17 februari 2012 en stellen dat ze de redenering in dit arrest, met name dat *“niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft, dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen”*, niet kunnen volgen om drie redenen:

Ten eerste omdat amper drie dagen na het voormeld arrest in het arrest nr. 75 472 van 20 mei 2011 (lees 20 februari 2012) een middel genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM in een gelijkaardige toestand, ernstig is verklaard.

De Raad verwijst naar de bespreking van het arrestnr. 74 623 van 3 februari 2012 hierboven. In het arrest nr. 75 472 is het voorwerp van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gelijkaardig als in het arrest nr. 74 623. Voormelde zaken zijn evenwel verschillend van huidige *casus* vermits verweerder, verschillend van de vorige zaken, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, wel degelijk de concrete invloed voor de asielzoekers in Italië door de ‘uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten’ heeft onderzocht en beoordeeld.

Ten tweede omdat het OSAR rapport uitdrukkelijk vermeldt dat de Italiaanse cel Dublin over onvoldoende middelen beschikt om de aanvragen tot overname te behandelen en omdat het NOAS rapport vermeldt dat de opvangmogelijkheden in de praktijk ernstig tekort komen *“en dat dit als gevolg had dat kwetsbare mensen aan hun eigen lot overgelaten waren”*.

De Raad wijst erop dat uit het NOAS rapport eveneens blijkt dat wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, het rapport vermeldt dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centra, onder meer in Rome en in Malpensa. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen, zoals *in casu* verzoekers met hun jonge kind, hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Bovendien rust ook op verzoekers een gedeelte van de bewijslast en van hen mag verwacht worden dat zij minstens een indicatie geven over geen of slechte opvang, nu zij in Italië een vijftal dagen verbleven alvorens verder te reizen naar België. Uit het gehoorverslag van 18 oktober 2011 blijkt evenwel dat verzoekers, op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die hun verzet tegen een terugname van Italië verantwoorden, geen enkele indicatie hebben gegeven dat zij verstoken bleven van opvang of dat zij op een slechte wijze werden behandeld tijdens de opvang.

Ten slotte wordt gewezen op het motief in de bestreden beslissingen dat *“Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”*

Verzoekers maken bijgevolg een schending van artikel 3 van het EVRM wegens geen of gebrekkige opvang in Italië, niet aannemelijk.

Ten derde betogen verzoekers dat de informatie van april 2011 dateert terwijl de arresten van 3 februari 2012 en 20 februari 2012 dateren en dat bijgevolg door de grote toename van aanvragen in Italië de Italiaanse Staat thans niet meer in staat is om de verplichtingen van de richtlijn 2003/9 na te leven.

De Raad merkt op dat het niet is door te verwijzen naar informatie van april 2011 en arresten van februari 2012, dat thans aangetoond wordt dat Italië zijn verplichtingen inzake opvang niet meer nakomt. In de mate verzoekers van mening zijn dat zij in het geheel niet worden opgevangen bij een terugkeer

naar Italië en aan hun lot worden overgelaten, blijkt uit de bespreking hierboven dat zij hun beweringen niet aannemelijk maken.

Ten slotte verwijzen verzoekers naar een aantal geschorste “*uitwijzingen*” door het Europees Hof voor de Rechten van Mens.

Opgemerkt wordt dat het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen waaronder voorliggende zaak de overheid verzocht - met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof - een vreemdeling tijdelijk niet naar Italië over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoekers aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat zij in Italië niet op een correcte wijze zullen worden behandeld. Dit betreft immers enkel een “*interim measure*” voorzien in “*Rule 39*” van de “*Rules of Court*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit is een maatregel die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof.

De schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en van de artikelen 13, 14, 15 en 18 van de richtlijn 2003/9 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN